

om Rønningsloven var indbergaet, den for Finantsloven foreskrevne Behandling.

Madvig: Jeg skal ikke gaae videre ind paa det hele Spørgsmaal, men blot sige, at jeg for mit Bekommente aldeles ikke kan anerkjende, at hvad der kaldes den for Finantsloven foreskrevne Behandling har Noget at gjøre med nogenformelst anden Lov end netop selve Finantsloven og de udtrykkelige Supplementer dertil. Ingen anden Lov kan ved at forelægges først i Folkethinget faae nogenformelst Charakter af Finantslov. Jeg siger det, fordi man, naar en Lov, ved at komme først i Folkethinget, kunde faae en Charakter af Finantslov, let kunde komme til den forfærdte, modfatte Slutning, at en saadan Lov var en Finantslov, og derfor først skulde forelægges Folkethinget; men det er Noget, som Landstinget hverken har indrømmet eller, som jeg haaber, nogeninde vil indrømme.

Indenrigsministeren: Ja, det er de Medlems Ytringer, nu forekomme mig aldeles ikke at samstemme med hans Udtalelser her forleden Dag. Dengang var han ganske enig i, at der skulde en virkelig Anviisning til enhver Udbetaling af Finantskassen, og at en saadan Anviisning var Finantsloven. Men nu siger man om denne Rønningslov her, den bestemmer visse Gager, men giver ikke Retten til at udbetale af Statskassen, medmindre man anseer den som en Deel af Finantsloven. Enten — eller; enten giver denne Lov Ret til en Udbetaling i det kommende Finantsaar af Finantskassen og gjælder som en Anviisning — i saa Fald er den en Deel af Finantsloven, og maa da indbergaae den for Finantsloven foreskrevne Behandling — eller den giver ikke nogen saadan Ret, den giver aldeles ingen Ret til nogen Udbetaling af Finantskassen i det kommende Aar; det er slet ikke nogen Kasseanviisning, og i saa Fald er det nødvendigt, gjennem en Tillægsbevilling at erhverve den Bemyndigelse til en Udbetaling, som man ikke har i Finantsloven, og heller ikke har i den særlige Lov, som nu er indbragt.

Madvig: Jeg troer dog at være i den bedste Overensstemmelse med hvad jeg tidligere har udtalt. Denne Lov er ingen Deel af Finantsloven, og denne Lov giver ingen formel Berettigelse til Udbetaling. Heraf kan nu den høitærede Minister slutte, at efter min Mening vil der i næste Finantsaar ikke være nogen formel Bemyndigelse til Udbetalinger af Gager efter denne Lov, uden enten igjennem en Tillægsbevillingslov eller gjennem en Kjendelse fra Statsrevisionens Side. Derom ere vi ganske enige, troer jeg, at Loven, naar den ikke er en Deel af Finantsloven, ikke indeholder nogen formel Bemyndigelse, men vi ere paa ingen Maade enige, hvis den høitærede Minister deraf skulde slutte, at da der dog skal ske en Udbetaling, maa vel Bemyndigelsen være her i denne Lov, og saa er den en Deel af Finantsloven. Skulde Bemyndigelsen være her i Loven, da maatte den Sætning, hvormed der er Tale, blive staaende; saa var der en Bemyndigelse. Men jeg ønsker ikke, at den skal blive staaende; thi jeg ønsker ikke en Bemyndigelse til Udbetaling for det enkelte Aar sammenblandet med en Lov, der indeholder en varig Ordning af et Forhold, og jeg troer overhovedet ikke, at det kan skee. Jeg troer, at det er to, forskjellige Ting; paa den ene Side at fastsætte varige Gager, paa den anden Side for et bestemt Aar at give en Bemyndigelse, der expirerer med selve Aaret, hvilket er Finantslovens Væsen, og eiendommeligt for Alt, hvad der optræder som Supplement til Finantsloven.

Andræ: Ja, jeg er ikke saa heldig ganske at forstaae den høitærede Ministers Stilling. Dertil skal jeg imidlertid ikke komme tilbage, men jeg ønskede dog, da dette Spørgsmaal virkelig er af de vigtige, at den høitærede Minister maatte med Lethed forstaae den Stilling, som jeg og adskillige Andre troer jeg, indtage i denne Sag, og som i alt Fald har det for sig, at den har en mangeaartig Praxis at støtte sig paa. Den høitærede Ministers Opfattelse forekom mig derimod at gaae ud paa at indføre noget ganske Nyt, hvormed det dog vil være meget vanskeligt at danne sig nogen klar